

Plán byl hotov. Šerifové zvedli své uslintané oddíly od piva.

- Tož Peruť, Goo!

Kavalerie odjela do tmy po skupinách o několika mužích na jízdních kolech. Poslední my. Sraz u Amerického mostu na Kosáku, nějakých čtyřicet kilometrů od Brodu. Bylo nás přes šedesát a přesun probíhal do rána. Nechtěli jsme vzbudit nežádoucí pozornost. Těch pár, co neměli vlastního oře, vzal Červenáček do barkase a jel napřed. Vysazoval je na nočních městských křižovatkách s baterkami jako armádní regulovčíky...

Tajemná kolona několika desítek mužů se řítla letní nocí k severozápadu jako zástup přízraků. Na hladkých přílbách se odrážela světýlka pouličních osvětlení a u sedel se kývaly obrysy zbraní. Za okny se křižovaly svíčkové báby, ze samot stoupalo vytí psů, bdící vytahovali štosy komixů o supermanech, vzdělanci sáhli po blanických rytířích, velitel západního okruhu vyhlásil pohotovost, v Bílém domě spadl ze zdi Lincolnův obraz a ble ble ble ble...

Za Černošínem serpentiniemi z kopce a dole u mostu už parkoval barkas s posbíranými regulovčíky. Štáb rozeslal jednotlivé skupiny na jejich místa. Za nějakou půlhodinu začínalo svítat a bylo na čase akci spustit. Složil jsem kolo do křoví a spěchal na štábní pozorovatelnu za potok. Peruťáci měli přijít na scénu poslední. Indiáni, kdyby nás předčasně identifikovali, by mohli pochopit a nenechat se naší provokací vyhecovat. Lidi, které neznají, přece nebudou ignorovat. Alespoň do jisté meze mělo vše vypadat pokud možno absurdně.

Od vody stoupal chlad a hebký, bílý opar. Hodina H. Začátek. Petr Lom a Mesr vnikli se svými kamuflovanými skupinami otrhanců mezi čtyři obrovská tee-pee pomalovaná záhadnými klikyháky, které snad dovedl dešifrovat jenom kvalifikovaný šaman kmene Čajajů. Zlatokopové byli ověšeni kotlíky a rozličnými nástroji. Vyráběli patřičný rámus. Křičeli, hlasitě se bavili, prošpikovali ostrý ranní vzduch vulgárními slovy, občas rýžovali písek z potoka a tři z nich začali kopat krumpáčem jámu přímo uprostřed kempu. Jiní rozdělali oheň bílého muže, který čoudil jako malý vulkán.

Z krajního stanu vylezl indián Strakatý Pes. Čajaja větřil a rozpačitě zíral na tlupu zarostlých

Zlato Cajaju

Napsal uživatel Jan Drnek Akéla, Plzeň
Pátek, 15 Červenec 2005 04:00

vetřelců, kterým rasová nenávist trčela zorníčkami ven z krhavých očí. Indiáni se probouzeli a my si navzájem zacpávali ústa, aby nebyl slyšet smích až za potok. Randál vystupňovali. Petr Lom vběhl do potoka a s rozpřaženými rukama zaječel:- Gold! I have the gold! Tu větu ho Dušín učil hodinu.

- Jsme pracháči! Máme to! V ruce drolil hrst mosazných pilin.

Strakatý Pes zíral a stále ještě nevěděl co podnikne. Vyběhl sám Big Buffalo, náš bývalý kamarád Bonanza. Na jelenicovém obleku vlekl několikakilogramovou, jemnou výšivku.

- Vsad' boty, že má vyšíváný i slipy, řehnil se v houští Metelka.

Scénář vycházel dokonale. Mesr chytil Straka-tého Psa za střapatý rukáv plný třásní.

- Hej, ty rudá kůže. Když ty přinýst otýpku dřeva na ten oheň, já dala karálka... Strakatý Pes byl v šoku, mechanicky se dotazoval zlatokopů, kdo jsou, kde se tu vzali, co tu chtějí.

- Zlato! vyvalil Mesr oční bulvy a vycenil vykotlané zuby. Hrál dokonale. V závěru se celý chvěl.
- Čajaj mít zlato?

Chyba, použil slovo Čajaj, indián zřejmě začal tušit, odkud vane vítr. Z druhé strany se k jednomu tee-pee přikradl Konrád a nabídl indiánské squaw rozlámanou stopku z motorky.

- Za ten pemikan, ukázal na vepřovou konzervu. Byl odmrštěn, ale já poznal tu holku v kroji. Byla to Anka.

Bonanza se rozčiloval u série jam kopaných

uprostřed kempu, kde bylo shodou okolností také vytěženo zlaté podloží. Pažba chytl velkého náčelníka za ornament kazajky a uznale zamručel.

- Hmmm, prodala za ohnivá voda? Bonanza alias Big Buffalo rozzlobeně odešel, aniž si nechal vysvětlit technologii hledání žíly. Pažba za ním křičel, že se musí podívat i k totemišti.

Ted' už bylo jasno. Indiáni se rojili na všech stranách a my mohli spustit naplno.

Na palouk vjel Rychlonožka s károu naloženou nejrůznějšími flaškami ze smetiště u silnice a dělal prodavače ohnivé vody. Prodával ji po galonech rámusícím zlatokopům. Vylezl i poindiánštěný Pepper, původem bílý seržant, po rozvodu zamyšlenější a smutný. Palouk se náhle hemžil potácejícími se opilci. Rychlonožka se Pepperovi zavěsil na krk, nazval ho svým bratrem a vůbec vedl pacifistické řeči.

Z druhé strany louky zahájil postup Hádvěo se stativem a imaginárním teodolitem. Vyměřovali. Jednička poskakoval po louce s latí podle pokynů.

Nejvíce byli indiáni šokováni partou s náradím. Muži společnosti nosili na louku dlouhé tenké soušky, ty pokládali přes shnilé ohrádky ze staré školky. Pražce a koleje. Stavěli transkontinentální, pacifickou dráhu. Ani nedošlo ke střelení bizonů a Bonanza měl dost.

- Táhněte do hajzlu, křičel jazykem bílých vetřelců, co se do nás serete? Nikdo se vás vo to neprosil. Akorát nám to tu všechno zničíte!

Mesr a Jednička se hned změnili v železniční inženýry.

- Ten hadrdům muset o kousek dál, lámal si jazyk Mesr, nadzvedl jednu z tyčí tee-pee, neboť vadila, úplně náhodou, asi dvacet centimetrů v dráze ohnivého oře. Náčelníkovy nervy povolily a skočil po něm. Váleli se po zemi.

- Pomóc! křičel obchodník Rychlonožka - Ubližuje se tady občanům Unie! Porušili smlouvy! Zavolejte vojsko! Já věděl, že se těm rudochům nedá věřit. Generál Custer! Generál ten... no... jo, Gibbon! Indiáni na válečné stezce!

Dušín pískl a kavalerie na kolech zaplnila tábor. Vojáci sesedali, lapali vyplašené indiány a přivazovali je ke stromům lemujícím louku. Squaw jsme zahnali do stanů, kromě Anky, která musela náčelníkovi ošetřit krvavé koleno. Postavili jsme stráž a šli se v klidu nasnídat k ohništi.

- Nástup!

Armáda nastoupila do dvojřadu před přivázané indiány. Běloši měli nacpaná panděra, po bradách jim stékaly čůrky mastnoty. Hladoví a podvyživení indiáni vzpomínali na stáda divokých bizonů, Bonanza se dusil vzteky, zatímco Peppera jsme nemohli překvapit, usmíval se odevzdaně. Ostatní zachovávali hrdé kamenné tváře, upírali oči k západním lovištím.

- Vylepte vyhlášku, přikázal Rychlonožka. Jindra připíchl na oznamovatel z napnuté kůže, přes znak lesní moudrosti, celotýdenní televizní program.

- Je to na tobě, podrbal se v hlavě Mirek.

- Vojáci, chystal jsem se k proslovu. - Promlouvám k vám já, kterému na pomezí říkají důvěrně náčelník Duševní průjem.

Co nás přivedlo do tohoto krásného kraje? Především zlato. Ale našli jsme tu cosi, co si můžeme cenit nad zlato. A sice půdu. Hříšně nevyužitou, nezušlechťovanou a přímo zločinně zanedbávanou půdu na tomto břehu poznání. Dostáváme tím dokonce něco jako morální právo k intervenci. To my neseme pochodeň civilizace! To my jsme silnější v tomto zápase, my nejsme líní poučit se, nebojíme se srovnávat s nepřítelem, se kterým třeba nesouhlasíme... Říkám otevřeně, že budeme uplatňovat své právo silnějšího. Kdo chce, abychom ho uznali za sobě rovného, musí nejprve minimálně převzít to, v čem my jsme napřed, nebo to alespoň pochopit a přehodnotit.

Rudé hýždě napadly naše kamarády a to nejen tady a nejen teď. Porušily dávné smlouvy o kamarádství. Napadli sám pokrok. Aby si jednou provždy zapamatovali, že cesta vývoje se nedá zastavit, že se k ní nemohou obracet zády tak jako k nám, aby se vyléčili ze své odmítavé ortodoxie a aby dostatečně vstřebali všechny pokrokové trendy, které piloti do jejich života tak obětavě vnášejí, aby si mohli rozmyslet, jak napraví své nactiutrhačné zločiny, aby uvážili, jak vhodně investovat svůj duševní kapitál, budou nastálo pacifikováni v rezervaci Žlutý květ, kterou tímto zřizujeme právě zde. Vláda jim bude každoročně posílat určitý počet volů a další dobytek. Howgh.

- Odchóóód! velel Mirek.

Armáda odešla, tlačíc jízdní kola k silnici. Svědkové Setonovi na nás hleděli všelijak. Láska v tom nebyla, ale nenávisť také ne.

Cena psavců, Trapsavec 2001

Ilustrace **Chůf**